

Marlin Groft

KRVAVÝ PAHOREK

Vzpomínky amerického mariňáka na boje v Tichomoří

OMNIBOOKS

Copyright © 2014 by Larry Alexander and Marlin Graft

Translation © 2015 Vlastimil Dominik

ISBN 978-80-87788-54-7

Marlin „Whitey“ Groft

a

Larry Alexander

KRVAVÝ PAHOREK

Vzpomínky amerického mariňáka
na boje v Tichomoří

OMNIBOOKS

2015

*Tato kniha je věnována památce
Kena Bowerse,
který položil svůj život za svobodu;
mému kamarádovi Billu Waltripovi,
který mi pořád říká „synu“;
a odvážným mužům Edson Raiders,
nejdrsnějším mariňákům na světě*

PŘEDMLUVA

Quantico, Virginie

6. srpna 1989

To teplé slunečné sobotní ráno 6. srpna 1989 jsem s řadou svých kolegů z 1. praporu Raider, proslulých Edsonových Raiderů, stál v areálu základny námořní pěchoty ve virginském Quanticu. Nebyli jsme tam proto, abychom podstoupili výcvik před odchodem do války, jako tomu bylo před sedmačtyřiceti lety, ale abychom vzpomněli na naše již nežijící bratry a na odkaz Raiderů. Vrátili jsme se na místo, kde to všechno pro Raidery začínalo a slavnostně tam odhalili pomník jako součást Národního hřbitova Quantico.

Jsem dost hrdý na to, že mě postavení pomníku napadlo před šesti lety na pohřbu Bena Howlanda, jenž byl mezi Raidery něco jako legenda. Ben, po válce stálý profesor krajinné architektury na Virginské univerzitě, se stal učitelem a rádcem mého syna Erika, který studoval na fakultě architektury.

Po obdržení zprávy o Benově smrti se ozvala řada Raiderů s upozorněním, že Ben nebyl pohřben v Arlingtonu, ale spíše uložen do hrobu na hřbitově Quantico. Jeho součástí, jak jsme si uvědomili, byla právě ta část území, na kterém jsme absolvovali výcvik. Nebylo by vhodné, napadlo mě, postavit na tom místě Raiderům pomník?

Erik to léto shodou okolností pracoval jako praktikant studia krajinné architektury pro Správu národních hřbitovů. Národní hřbitov Quantico byl otevřen teprve nedávno a považoval se za „náhradní“ hřbitov Arlingtonu. Erik ve své funkci krajinného architekta přijal myšlenku pomníku za svou. Představovali jsme si, že bude umístěn u vzpomínkové trasy vedoucí lesem.

Jako by tato myšlenka dostala křídla, během následujícího roku byl založen výbor pro zřízení pomníku. Erik se věnoval práci na konceptech a nápadech, které prezentoval na každoročním setkání Raiderů v únoru 1984. Protože jsme se setkávali v Quanticu, prošli jsme se po vzpomínkové trase. Bylo poněkud nepříjemné, že jsme k tomu museli

MARLIN „WHITEY“ GROFT

dostat povolení od státní byrokracie pověstné svou pomalostí. Navíc jsme museli něco zaplatit, ale po té době si už nevzpomínám, kolik to bylo. Ovšem nakonec se to všechno dalo dohromady.

Erikův plán předpokládal vytvoření malého parčíku zastíněného vysokými duby a částečně obklopeného nízkou kamennou zídou. Stezka se proplétá mezi řadou malých žulových kamenů vyčnívajících ze země. Každý z nich představuje jeden z ostrovů, kde Raideri bojovali a krváceli, zejména Guadalcanal, Tulagi, Makin, Nová Georgie a Bougainville. Součástí návrhu byla lavička s výhledem na hřbitov a naši tehdejší výcvikovou plochu. Rostliny pokrývající zemi přebírají roli Tichého oceánu vlnícího se kolem žulových „ostrovů“. Na velkém balvanu vedle lavičky je bronzová deska, na níž je stručně popsána historie Raiderů a naše bojové postavení na Krvavém pahorku.

Odhalení pomníku se zúčastnila celá řada pozvaných hostů, včetně synů našeho zesnulého velitele, Austina a Roberta Edsona. Slavnostní projev přednesl generál Alfred M. Gray, velitel námořní pěchoty, a pomník jako takový odhalily vdovy po Lewu Waltovi a Benu Howlandovi.

Když na závěr ceremoniálu zazněla večerka, pohroužil jsem se do myšlenek, abych přemítal o hrdosti, kterou každý z nás Raiderů ten den pociťoval; o hrdosti na naše velitele, na naši jednotku a na sebe.

* * *

Útvary Raider byly zformovány 16. února 1942 a existovaly do 1. února 1944, bez dvou týdnů dva roky. V jednotkách, z nichž se nakonec staly čtyři prapory Raider, sloužilo přes osm tisíc mužů. Z nich se 892 nikdy nevrátilo domů.

Ovšem během toho krátkého období jsme se stali legendou na vzdálených bojištích, jako byla Kóta 281 na Tulagi, Tasimboko, podělaný Krvavý pahorek, místa podél řeky Matanikau na Guadalcanalu a v džunglích kolem Enogai a Bairoka na Nové Georgii.

Byl jsem příslušníkem 1. praporu Raider, jehož velitelem byl podplukovník Merritt A. Edson. Jako člen této fantastické organizace jsem byl mezi úplně prvními Američany, kteří vstoupili do války proti našemu nepříteli, když jsme se vyloďili na Tulagi, hodinu před začátkem bitvy o Guadalcanal. V Edsonově průzkumné hlídce jsem prohledával holý vrch kopce, který pak dostal jméno Krvavý pahorek, a stál jsem s ním na krvi nasáklém pahorku, když se nás z něj ve dvou zoufalých

KRVAVÝ PAHOREK

nočních bojích zblízka pokoušely smést tisíce Japonců. S Raidery jsem se zúčastnil nelítostných bojů v páchnoucích džunglích Nové Georgie a zůstával jsem příslušníkem jednotky až do jejího rozpuštění.

Skutečnost, že se mohu počítat k těm, kdo sloužili v tomhle statečném praporu nejlepších mužů v americké námořní pěchotě, je možná životní úspěch, na který jsem nejvíce hrdý.

Zde jsou moje vzpomínky, které budou, jak doufám, odkazem odvážných mariňáků, kteří se mnou sloužili a sdíleli veškerá utrpení, zachovaným pro mé vnuky a pro budoucí generace mých spolubojovníků z jednotek Raider.

Semper Fi,
Marlin „Whitey“ Groft
Lancaster
Pensylvánie
květen 2014

ÚVOD

Během více než dvacetileté práce novináře jsem měl čest hovořit s bojovými veterány všech amerických válek ve dvacátém století, od první světové války až po Irák. Ve všech případech jsem u nich našel statečnost a ochotu podstoupit pro svůj národ riziko. S několika z nich, zejména s majorem Richardem D. Wintersem a rotmistrem Forrestem Guthem, oběma z proslulého „bratrstva neohrožených“, jsem se spřátelil.

To stejné se dá říct o Marlinu F. „Whitey“ Groftovi.

S Marlinem jsem se setkal v roce 2009, když jsem hledal veterána, o kterém bych mohl napsat do novin vycházejících na Den veteránů. Věděl jsem, že Whitey byl za války u námořní pěchoty a že sloužil na Guadalcanalu. Dokud jsem s ním nezačal rozhovor, nevěděl jsem, že byl příslušníkem jedné z nejznámějších bojových jednotek námořní pěchoty za druhé světové války, Edsonových Raiderů.

Jako historik specializující se druhou světovou válku jsem samozřejmě věděl, kdo to byl Merritt Austin Edson a kdo byli jeho muži, jejichž zásadou, jak se někdy říkalo, bylo „vytrvat nebo zemřít“, a čeho dosáhli. Podrobně jsem studoval bitvu o Guadalcanal a také jsem četl mnoho výborných textů o Raiderech, včetně *Edson Raiders* od významného vojenského historika Josepha H. Alexandera, který není, pokud vím, mým příbuzným. Takže když Whitey mluvil během našeho rozhovoru o Krvavém pahorku, mohl jsem si tu akci v duchu vybavovat.

Válečné operace na Guadalcanalu jsou pro mě ze všech tichomořských bitev těmi nejpodstatnějšími. Nejen proto, že zkušenosti získané americkými veliteli během první pozemní ofenzívy se využily při pozdějších invazích, ale protože to byla jediná pozemní bitva, po níž přešli Američané do ofenzívy, která je přivedla blízko k porážce. Byla narychlo naplánovaná, špatně provedená, mizerně zásobovaná a podpořovaná. V jednu chvíli byl pozemní velitel námořní pěchoty generálmajor Alexander Vandegrift zplnomocněn svým nadřízeným, aby se v případě nutnosti se svými jednotkami vzdal. A z celé té řady jednotlivých bitev na Guadalcanalu bylo dvoudenní statečné odolávání Raiderů zdrcující přesile japonských vojáků na Krvavém nebo také Edso-

nově pahorku nejdůležitější bitvou celého tažení. Kdyby Japonci ten pahorek dobyli, prorazili by přímo obranným perimetrem mariňáků, obsadili by Hendersonovo letiště a rozdělili by americká vojska na dvě části. S velkou pravděpodobností by donutili přeživší mariňáky k neorganizovanému partyzánskému boji v džungli nebo by je jednoduše nechali umřít hladu. Nebyl by tam totiž žádný Dunkirk zajištěný americkým námořnictvem, které se ještě vzpamatovalo z Pearl Harboru.

Edson si strategický význam tohoto pahorku uvědomoval a znal důsledky jeho ztráty. Jeho zarputilá obrana proti troj- nebo čtyřnásobné přesile, a schopnost a odvaha jeho mužů odolat jedné vlně nepřátelských útočníků za druhou, udělaly z Krvavého pahorku jednu z nejdůležitějších bitev v americké vojenské historii.

Je ovšem ironií, že nejvyšší velení námořní pěchoty Raidery nikdy nechtělo. Raideři byli ve skutečnosti nemanželské dítě, které si vynutil plukovník James Roosevelt prostřednictvím svého otce, prezidenta Spojených států. Mladý Roosevelt byl oddaným stoupencem podplukovníka Evanse Carlsona, který studoval taktiku rudých čínských vojsk bojujících v Číně proti Japoncům. Carlson byl výstřední muž, který měl ve zvyku buzerovat lidi, což byl povahový rys, který ho připravil o přízeň nadřízených. Navrhl koncept nájezdníků, kteří měli útočit na nepřitele v týlu, kde je nejméně očekával. Také Edson pracoval na podobném konceptu a z těch dvou mužů se stali zarputilí soupeři.

Prezidentu Franklinovi D. Rooseveltovi se na myšlence nájezdníků nejvíce zamlouvalo to, že potom, co americká armáda utrpěla počínaje Pearl Harborem řadu ponižujících porážek, morálka vojáků, o lidech doma ani nemluvě, potřebovala nějaké vítězství. Proto nařídil, aby se uskutečnila. Počátkem bylo drtivé vítězství v bitvě u Midwaye, ale bylo jich potřeba víc, mnohem víc. Podstatou Raiderů bylo vyslání do týla nepřitele početné skupiny útočníků, která ho měla napadnout a dát mu na vědomí, že Spojené státy jsou sice na dně, ale nejsou ještě poraženy. Roosevelt byl přesvědčen, že je to nezbytně nutné. Ovšem vrchní velení námořní pěchoty se domnívalo, že takový typ elitní bojové jednotky nepotřebuje, protože považovalo za prvotřídní vojsko celou námořní pěchotu. Pro ně byli Raideři nadbyteční a jejich ustavení vedlo jenom k výraznému odčerpání nejlepších bojovníků z běžných útvarů námořní pěchoty.

Whitey Groft byl u toho. Vedl s Edsonem osobně rozhovor o přeložení k Raiderům (zpočátku byl odmítnut) a měl řadu historek ze vzájemných kontaktů s tímto proslulým velitelem.

KRVAVÝ PAHOREK

Když jsme spolu mluvili v roce 2009, ukázal mi sedmapadesátistránkové vzpomínky, které nazval „Pod souhvězdím Jižního kříže“, které zahrnovaly jeho službu u Raiderů a také jeho závěrečné přeložení k 29. a později 22. pluku námořní pěchoty na Okinawě a v Číně, kde po skončení války chránil důležité letiště před čínskými komunistickými vojsky.

Po tom, co ten příběh vyšel 11. listopadu v novinách, jsem s Marlinem zůstal v kontaktu. Zmínil se mi, že ze svých krátkých vzpomínek chtěl vždycky udělat knihu, a v roce 2012 začal tohle přání uvádět do reality. Spolu s Marlinem jsme použili jeho vzpomínky jako výchozí základ, ke kterému se přidalo mnoho hodin rozhovorů s Marlinem a také telefonáty s jeho přáteli a s velitelem jeho kulometného družstva Billem Waltripem a s bývalým příslušníkem Raiderů Robertem Youngdeerem. Také jsme využili různé historické zdroje, abychom podrobněji rozvedli akce na Tulagi, Guadalcanalu a na Nové Georgii. S mužem, který byl od začátku do konce u toho, jsme stvořili detailní pohled na jednu z nedynamičtějších amerických bojových jednotek.

Chtěl bych poděkovat svým redaktorům v Berkeley za jejich pomoc při možnosti vyličit tento příběh. Velké díky patří Holly Bowersové Tothové za informace a fotografie jejího strýce Kennetha E. Bowerse, Whiteyho nejlepšího přítele, který zahynul na Tulagi.

Srdečné díky patří také mé manželce Barbaře, která v době mé práce na tomto projektu obětovala čas strávený společně s rodinou.

Mé osobní poděkování konečně patří Marlinu Groftovi a všem dalším Raiderům za jejich podíl na zastavení japonské agrese v Tichomoří a všem mužům a ženám sloužícím ve druhé světové válce, ať už byla jejich role jakákoliv. Svým podílem se zasloužili o zachování svobody na celém světě.

Larry Alexander
prosinec 2013

KAPITOLA 1

Z „HOLOHLAVCE“ RAIDEREM

Na pensylvánské město Lebanon jasně zářilo polední slunce. Jeho paprsky se třpytily na čelních sklech, chromovaných náraznících a mřížkách chladičů aut, které projížděly po ulici Cumberland. Tuto klidnou sobotu se mnoho ze sedmadvaceti tisíc obyvatel města, někteří přes hřející paprsky zachumlání do zimních kabátů, volně procházelo po chodnících. V kostele bylo po mši, ale odkudsi z druhé strany města se sem nesly hluboké tklivé údery věžního zvonu.

Bylo to 7. prosince 1941 a já jsem seděl s několika kámoši na schodech před vstupními dveřmi restaurace a baru William Penn, který před třiceti lety otevřel jeho řecký majitel Constantinos „Gus“ Levendis. V tomhle městě jsem se narodil jako druhé nejmladší dítě ze čtrnácti – sedm chlapců a sedm děvčat – Johna a Emmy Groftových, kteří si nás rozložili do tak dlouhého období, že se řada mých starších sourozenců oženila nebo vdala a odešla z domova dřív, než jsem šel do školy. Jeden bratr, Ernie, zemřel na nějakou nemoc, když mi bylo sedm let.

V roce 1939 jsem v Lebanonu dokončil střední školu, a protože země byla stále v sevření velké hospodářské krize a práce se těžko hledala, vstoupil jsem do Rooseveltova federálního programu poskytujícího práci nezaměstnaným. Tato organizace mě posílala na různá místa, převážně v Pensylvánii, i když naposledy jsem pracoval ve Washingtonu, D.C. Tam jsem bydlel a v parku Rock Creek jsem obsluhoval korečkově rypadlo, jímž se prohlubovalo dno řeky. Po roce jsem se vrátil domů.

Moji rodiče už v Lebanonu nežili a někdy po otcově invaliditě se přestěhovali do okresu Lancaster. Můj otec byl ocelářský dělník v lebanonské pobočce firmy Bethlehem Steel a když mi byly asi tři roky, strašně ho popálila roztavená ocel a tím skončil jeho profesní život. Pro dělníky tehdy neexistovalo žádné odškodnění, a pokud mi paměť slouží, dostal jako odstupné nějakých mizerných čtyři sta dolarů. Od

té chvíle se naše přežití stalo záležitostí celé rodiny, se všemi mými bratry a sestrami v produktivním věku a schopností získat práci a přispět ostatním.

Pokud jde o mne, právě mě přijali jako sítotiskaře v textilní továrně, takže když jsem seděl tu neděli na schodech restaurace, byl jsem ohledně své budoucnosti docela optimistický. V té chvíli vyšel z hospody nějaký muž a ptal se, jestli jsme slyšeli zprávy v rozhlase.

„Jaké zprávy?“ zeptal jsem se a mžoural na něho v ostrém slunečním světle.

„Japončiči právě bombardovali Pearl Harbor,“ odpověděl udýchaně, „to znamená válku!“

Válka, pomyslel jsem si. To byl v mých plánech do budoucna zádrhel, se kterým jsem nepočítal. Pochopitelně jsem věděl o bojích v Evropě, a jak tam Adolf Hitler všem nakopává zadek, a také jsem věděl, že Japonci bojují v Číně. Ale nepředpokládal jsem, že by někdo, a už vůbec ne Japonci, měl takové koule, aby na nás zaútočil.

Mou první myšlenkou teď bylo, jak zareaguji na výzvu své země. Jako chlapec jsem vyrůstal s historkami mého otce z jeho služby ve španělsko-americké válce. Nastoupil k jezdecktvu, a ačkoliv válka skončila dřív, než se dostal na jakousi vojenskou základnu v Texasu, rád vyprávěl příběhy o Teddy Rooseveltovi a Rough Raiders. Tyto legendy mi oživaly v představách, a když teď začala nová válka, byl jsem rozhodnutý jít v otcových stopách. Vstoupil jsem do americké armády a dobrovolně jsem se přihlásil k jezdecktvu. Snažil jsem se přesvědčit své přátele, aby se přihlásili se mnou, ale po týdnu čekání, že mě budou následovat, jsem začal být netrpělivý. Nakonec jsem byl jediný, kdo byl připraven se do populárních odvodů k armádě zapojit. Protože moji rodiče bydleli v Lancasteru, druhý den jsem tam zajel a řekl jsem jim o svých plánech. Potom jsem zahájil konkrétní kroky vedoucí na cvičiště generála Charlese P. Stahra v ulici North Queen, abych tam podepsal příslušné dokumenty. Uvnitř jsem sebevědomě vkráčel do kanceláře armádního náboráře. Když jsem vešel, od psacího stolu ke mně vzhlédl rotmistr v zelené uniformě. Řekl jsem mu, že bych chtěl být kavalistou a jeho jinak nehybný obličej zvlnil slabý úsměv.

„Jezdecktvo začíná být zastaralé, synu, je to pozůstatek minulé éry,“ řekl mi, „máme už jenom jednu aktivní jednotku, a do té se v žádném případě nedostanete.“

Vysvětlil mi, jak armáda přechází k motorizovanému vedení války a nahrazuje koně tanky a polopásovými vozidly.

KRVAVÝ PAHOREK

„Skopčákům se tahle změna osvědčila v Polsku,“ řekl mi, „jejich tanky nadělaly z polského jezdeckva sekanou.“

Představa cesty do boje v nějakém ocelovém voze se mi nijak nezamlouvala.

Skličně jsem se otočil a odešel. Když jsem si říkal, co bych teď měl udělat, zahlédl jsem jinou kancelář. Spatřil jsem tam muže, jak uvnitř jenom stojí v parádní modré uniformě s paspulkou zdůrazňující kalhoty a blůzu, s bílým koženým řemenem kolem pasu a bílou brigadýrkou na stole. S pohledem upřeným na uniformu jsem vešel do kanceláře a zeptal jsem se ho, jaký druh vojska zastupuje.

„Já jsem příslušník americké námořní pěchoty,“ odpověděl lakonicky.

Je fakt, že jsem toho o mariňácích moc nevěděl, nikdy jsem žádného neviděl, ale moc dlouho jsem o tom nepřemýšlel. Ta uniforma si mě získala a najednou jsem podepisoval papíry.

Protože jsem měl ještě několik volných dní, než odjedu do příjímače, jak tomu říkal ten náborář, strávil jsem ten čas přípravami a loučením s rodiči a přáteli. Jak jsem tak stál na nástupišti lancasterského nádraží, v ruce kufr a úplně sám, najednou jsem si uvědomil, že moji rodiče nemohou cestovat. Kolem mě byli samí mladí muži. Pár si jich povídalo, ale většina z nich vypadala stejně osaměle a vyjeveně jako já. Na nádraží přisupěl vlak mířící na východ a já jsem nasedl do Pullmanova vagonu, který mě doveze do Filadelfie.

Teď jsem byl odkázaný skutečně jen sám na sebe. Usadil jsem se na sedadle a poslouchal klapání kol na kolejích. Cestou jsme zastavovali a do vlaku přistupovali další mladí muži, někteří s kamarády, jiní samotní, a všichni stejně nervózní jako já. Než jsme přijeli do Filadelfie, naše skupina se značně rozrostla.

Ve stanici na 30. ulici, podobné jeskyni, na nás čekalo několik poddůstojníků námořní pěchoty, kteří přezíravě hleděli na tuhle várku rekrutů, o kterou se měli postarat. Klasickou řeckou architekturou se rozléhaly jejich vykřikované rozkazy „postavte se sem!“ a „seřadte se!“ prošpikované několika od srdce vyslovenými „proboha“, dokud nás konečně nedostali ven a do čekajících autobusů vezoucích nás na filadelfskou základnu námořnictva. Když jsme tam přijeli, odvedli nás do nenápadné cihlové budovy a řekli nám, abychom se úplně svlékli k lékařské prohlídce.

* * *

Během druhé světové války (a platí to dokonce až dodnes) se odvedenci k námořní pěchotě žijící na západ od řeky Mississippi posílali na výcvik do San Diega. Pro muže jako jsem byl já, kteří žili na východ od Mississippi, byl novým domovem ostrov Parris v Jižní Karolíně, osm kilometrů jižně od Beaufortu, druhého nejstaršího města v tomto státu.

Výcvikový prostor námořní pěchoty na ostrově Parris, založený 1. listopadu 1915, se rychle rozrůstal. Mezi lety 1941 a 1945 prošlo jeho branami 204 tisíc mužů.

Po lékařské prohlídce a několika očkováních, při kterých se nám zdálo, že zdravotníci používají tupé jehly, jsem s ostatními branci nastoupil do dalšího vlaku, v němž už byli kluci z New York City. Cestou na jih vlak zastavil v Doveru, Baltimore, Washingtonu, Richmondu a pokaždé přistoupili další mladí muži.

Někdy za soumraku vlak zpomalil a zastavil v Yemassee v Jižní Karolíně, malém městečku u železnice, blízko ostrova Parris. Při vystupování z vagonu jsem se rozhlédl a připadlo mi, že nás je ve vlaku víc, než obyvatel téhle zapadlé osady. Během krátké cesty z nádraží jsem si všiml řady velkých dřevěných baráků.

Nějaký rotmistr začal vykřikovat: „Seřadte se! Tak jdeme, pánové! Postavte se do řady. To vás mám prosit? Pohněte prdelemi!“

Udělalí jsme, co nám nařídil, i když stěží s přehlídkovou dokonalostí, která se nám během několika následujících týdnů stala druhou přirozeností.

Jakmile jsme stáli v řadě, rotmistr zavrčel: „Docela dobrý.“

Byli jsme si jisti, že to tak vůbec nemyslel.

„Tady v tom přenocujete,“ zavrčel a palcem ukázal k řadě baráků. „Ráno přijedou nákladáky a odvezou vás do výcvikového střediska.“

Potom nás rozdělil do skupin po pětadvaceti až třiceti mužích a každá dostala přidělený barák. Jak jsme teď zjistili, byla to přestavěná slepičárna. Tam jsem strávil bezesnou noc, jednak kvůli strachu z budoucnosti a také kvůli nočnímu chladu, proti kterému neizolované latkové stěny nijak nechránily.

Jak nám bylo slíbeno, druhý den ráno za svítání dorazila kolona olivově zelených dvouapůltunek. Když jsme vyšplhali na korbu, usadili se na lavice po obou jejích stranách a řidiči nahodili motory, cítili jsme se docela vyděšení. Pak jsme vyrazili a nákladáky rachotily po nezpevněné cestě směrem k tajemnému místu s názvem Parris, kde dělali z kluků muže. Nákladáky, o kterých jsme si v duchu mysleli, že je ná-

KRVAVÝ PAHOREK

možná pěchota dostala od armády po odmontování tlumičů, s námi kordcaly a cloumaly skoro hodinu. Potom konvoj projel hlavní bránou výcvikového střediska a se skřípěním brzd zastavil na prašné silnici lemované dalšími dřevěnými baráky.

„Všichni vystoupit!“ přišel povel. „Vystoupit! Pohyb!“

Po seskočení z korby nákladáku nás odvedli kousek dál po silnici do velké zelené zděné budovy. Jak jsme se tam v tom zmateném houfu hemžili, procházeli mezi námi poddůstojníci námořní pěchoty a podobně jako předchozí večer nás náhodně rozdělovali do skupin po pětadvaceti až třiceti mužích odpovídajícím velikosti čety. Postupně nás odváděli do menší sousední budovy, kde nám nařídili všechno ze sebe svléknout. Pak náš hlouček nahých mužů – zjevně tu nebylo místo pro cudnost – podstoupil „chemickou koupel“. Procházeli jsme při tom kolem řady zdravotníků, kteří nás, podle našeho mínění se sadistickou radostí, stříkali hadicemi. Potom nás zavedli do místnosti, kde nás ostříhali dohola. V další místnosti byli muži od proviantáků, kteří nám vydávali pracovní uniformy zvané dungaree; spodní prádlo neboli skivvy; vysoké boty přezdívané boondockers; tropické přilby, jaké nosili herci ve filmech z džungle; k tomu deky, toaletní potřeby a na to všechno plátěný pytel. Rychle jsme se oblékli a všechno ostatní jsme nastrkali do pytle. Pak jsme vyběhli ze zadních dveří a s našimi čerstvě ostříhanými hlavami jsme se cítili jako ošubaná kuřata.

Jakýsi desátník nás seřadil do dvojstupu a vedl nás k rozlehlé ploše, kde byly v perfektně vyrovnaných řadách postavené stany, oddělené od sebe dokonale upravenými rotními uličkami.

„To bude teď váš domov,“ řekl, „jste teď 101. četa 2. praporu branců. Pamatujte si to. Nemám ve zvyku cokoliv opakovat.“

Pak začal přidělovat do každého stanu dva muže.

„Groft! Bowers! Sem!“ vybafl, ukázal na stan a šel k dalšímu.

S mladým mužem, kterého desátník oslovil jako Bowerse, jsme vešli do našeho nového příbytku a rozhlíželi se kolem. Ve stanu bylo po každé straně plátěné lehátko a vzadu petrolejová kamínka k zahřátí v noci. Jak by se nám předchozí noc hodila! Ze šňůry připevněné ke konstrukci stanu visela holá žárovka. Vybral jsem si lehátko a sedl si na něj. Bowers se usadil na tom svém. Přihlouple jsme se na sebe usmívali.

„To není špatné,“ řekl Bowers, „pohodlnější, než jsem předpokládal.“